

01-02-2020

BORDJE ERBIJ, EEN KEER ANDERS

Met elkaar de maaltijd delen en ondertussen wat verhalen en ervaringen uitwisselen, dat is de achtergrond van Bordje Erbij. Een aantal keer is deze activiteit al geweest en de ervaringen waren heel positief. U kon zich toen aanmelden bij mensen die van tevoren al bekend waren. Nog even hoe het werkt, aanschrijven voor de dagelijkse pot om zes uur en rond half acht, na een eenvoudige maaltijd met misschien wel een extra lekker toetje, weer afscheid nemen.

Doet u ook een keer mee? Gewoon omdat het gezellig is, om wat andere mensen te leren kennen, of omdat samen eten soms veel prettiger is dan alleen?

Dit keer is de opzet wat anders. U kunt zich bij mij aanmelden en aangeven of u op maandag 17 februari eters wilt ontvangen, of dat u zelf eens op stap wilt gaan. Ik zal de verbinding dan leggen. Mocht deze datum niet uitkomen, maar wilt u wel een keer meedoen, dan hoor ik het ook graag. Aangezien deze Onderweg bij veel mensen komt, ben ik benieuwd welke combinaties ik mag maken! Eet smakelijk alvast!

Hartelijke groeten, Irene

PluimIrenepluim@home.nl, 046-4583183

Pastoraat/Monica Bosman, 01-02-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4396, Subitem: 177.

[Pastoraat> Algemeen]

18-03-2020

Oproepje voor (praktische) hulp

Binnen de wijkteams proberen we de contacten zo goed mogelijk aan te houden. De komende tijd op een andere manier natuurlijk. Het kan zijn dat er behoefte is aan praktische hulp. Wie zou beschikbaar zijn om ingeschakeld te worden? Voor een boodschap, of een regelmatig praatje met iemand over de telefoon bijvoorbeeld?

We horen het graag.

Irene Pluim, irenepluim@home.nl
Pier Prins, Prins1959@gmail.com

Pastoraat/Monica Bosman, 18-03-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4522, Subitem: 177.

27-03-2020

KERK MET SMOEL

Een plaatje dat ik tegenkwam op de sociale media: "waar de kerk is". Er is geen kerktoeren te zien op het beeld, dat valt al op. Wel zijn er allerlei dagelijkse handelingen: hondje uitlaten, fietsen, winkelen, kantoor houden. Het beeld straalt activiteit uit en ook een ongedwongen positiviteit.

En dus ook is er steeds dat woordje: Hier is de kerk. Een aardig plaatje voor deze tijd waarin we vanwege het coronavirus niet fysiek naar een kerkgebouw kunnen gaan. Het doet er niet zoveel toe blijkbaar. Het lijkt te willen zeggen dat kerk veel meer is dan een verzameling mensen in een gebouw, op zondag, of misschien ook wel door de week. Kerk is op straat, in de winkel, op school, in een hoog flatgebouw. Kerk is overal waar mensen zijn die het verhaal van God- met- mensen met zich meedragen. En daarmee ook proberen te leven. Ik vind het een bemoedigend beeld.

Terwijl ik dit stukje schrijf is ons dagelijks leven al veel voorzigtiger geworden dan de ongedwongenheid die dit plaatje uitstraalt. Misschien volgt er nog wel een lockdown en dan verstilt alles op straat. Als het nodig is, omdat té veel blijven flierefluiten terwijl er een onzichtbaar virus huishoudt gevaarlijk is. Maar zelfs met die gedachte vind ik dit nog een fijn plaatje. Ook als de deuren van de kerk zelf (noodgedwongen) gesloten zijn (die kerk die hier dus in geen velden of wegen te bekennen is). Ook als we vanwege onze veiligheid en die van een ander niet meer zo op straat kunnen als we gewend zijn. Dan nóg is de kerk overal waar wij haar met ons meedragen. Ieder van ons geeft de kerk een gezicht. Wat zou het mooi zijn als dat een positief gezicht is. Een opgewekt gezicht zou ik willen zeggen in deze tijd vlak voor Pasen. We laten zien wat er te halen (of te vinden) is in de kerk, door de manier waarop we ons leven vormgeven. Door de manier waarop we met anderen omgaan. Door de manier waarop we moed vatten en vertrouwen blijven houden. Ook in deze tijd.

Irene Plum

Pastoraat/Monica Bosman, 27-03-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4572, Subitem: 177.

[Pastoraat > Algemeen]

27-03-2020

DANKWOORD

Wij mochten op 8 maart, één dag na Harry's verjaardag een prachtige bos bloemen ontvangen van de Protestantse gemeenschap. Wij waren heel blij verrast met deze geweldige actie. Wij zijn prettig verrast in deze voor ons zo moeilijke tijd. Dit zijn voor ons de extra vitamientjes die wij vooral nu zo hard nodig hebben. Ook dank voor de meneer die ze met dit slechte weer kwam aanreiken.

Hartelijk dank, Harry en Annie Massen

Pastoraat/Monica Bosman, 27-03-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4574, Subitem: 177.

28-03-2020

Deze vraag werd gesteld: Wat roept de coronacrisis aan gedachten, aan gevoel bij je op? Ook in deze tijd voor Pasen?

GEDACHTEN BIJ HET CORONAVIRUS

Als u dit leest is het nog Lijdenstijd. Dat begrip heeft dit jaar een nieuwe dimensie gekregen; het is Corona-tijd. Iedereen heeft ermee te maken, passief of actief. Mensen laten zich van hun beste kant zien, als zorgverleners, hulpverleners, enz. enz. op welk terrein dan ook. Maar ook van hun slechtste kant, denk maar aan het overdreven hamsteren, het verkopen van noodzakelijke spullen tegen woekerprijzen, het misbruik maken van kwetsbare mensen, vooral ouderen, en ga zo maar door. Gelukkig stemt het ook velen tot nadenken. Waren wij eigenlijk wel goed bezig in onze jacht naar steeds meer wereldse zaken; meer mooie kleding, steeds meer verre reizen; grotere auto's; meer dit; meer dat...? Wil God de mensheid soms een lesje leren? Waar zijn wij eigenlijk mee bezig? De aarde is al slachtoffer geworden van ons egoïstisch handelen. Laten wij allen diep in ons hart kijken en zoeken hoe het anders kan. Het is nog niet te laat. Bid God om Zijn hulp want zonder kunnen wij het tij hier niet keren. Ik wens ons allen een gezegend Paasfeest, Connie Seute-Visser. Op zoek naar een plek waar nog enig vertier is. Maar het klinkt vanuit alle hoeken, dat je elkaar niet mag bezoeken. En zo teruggetrokken op mijn eigen domein, ontdek ik dat thuis zitten anders is dan thuis zijn! Ruud Steen Wie had ooit kunnen denken dat je met handen schudden iemand kan krenken. Als je moet kuchen of niezen. Moet je voor de elleboog kiezen. In de supermarkt staan voor de kassa strepen om de anderhalve meter niet te vergeten. Het coronavirus kreeg dit allemaal klaar. MAAR WE BLIJVEN OMZIEN NAAR ELKAAR !!! Ruud Steen Hoe ervaar ik het huidige Corona-leven? Wat een rust, geen verplichtingen, zoals een vergadering of zo. Maar ook geen kerkdienst. Mis ik! Geen mensen op bezoek. Wat is dat raar. De zon schijnt. Heerlijk met een vriendin de buitenlucht proeven, netjes 1,5 meter van elkaar. En af en toe een boodschap doen, afstand bewarend. En dan? Televisie, lezen en heel veel telefoneren. En dankbaar en verwonderd zijn, dat ik en de kinderen, nog, niet besmet zijn. Wat een wonder. Zo naar Pasen, het wonder van de Opstanding vieren. Dan samen bidden voor de zieken en voor alle mensen, die aan hun herstel werken. Dineke Moerman. Hierbij de situatie in Grevenbicht. Wij kwamen 22 februari terugreizen vanuit Spanje door Frankrijk. Daar was toen al een lichte paniek in verband met het corona-virus. Frankrijk grenst immers aan Noord Italië. Dat heeft ons al in een vroeg stadium getriggerd om bijeenkomsten in Grevenbicht uit te stellen. Vooral ook omdat we te maken hebben met veel ouderen, die ook in een aantal gevallen een slechte gezondheid hebben. Sinds kort hebben we een nieuwe wijkpredikant, ds. Pier Prins. Die is al een keer bij een broodmaaltijd in ons kerkje aanwezig geweest. Hij gaat nu de kennismaking met de mensen in Grevenbicht noodgedwongen telefonisch voortzetten. We hebben hem daarvoor een lijst namen, telefoonnummers en wat achtergrondinformatie gegeven. We hebben in Grevenbicht ook een relatief grote groep bezoekvrijwilligers, die elk een paar mensen bezoeken. Ook aan die hebben we gevraagd de ouderen op te bellen. Gelukkig hebben de mensen vaak kinderen in het dorp wonen. Zelf gaan we alleen de deur uit om boodschappen te doen of om een wandeling te maken in het lege buitengebied van Grevenbicht. De moeder van Ton woont in een verpleeghuis in het westen van het land. Het gaat niet goed met haar, maar we kunnen haar niet meer bezoeken. Ton en Ida Dorrestijn-Doornbos. Op de valreep voordat deze Onderweg naar de drukker gaat, nog een reactie. Want nu is bekend geworden dat tot 1 juni geen bijeenkomsten meer mogen worden gehouden. Dus ook geen kerkdiensten. Dat betekent dat dat we elkaar nog niet zullen ontmoeten in de kerk en dat zelfs bij het verschijnen van de volgende Onderweg van mei deze toestand nog niet voorbij is. Dat we nog meer vlogjes tegemoet kunnen zien van Irene Pluim, boodschappen van Pier Prins. Wat ben ik blij met deze digitale mogelijkheden, met Youtube, website, een gewoon telefoontje, de mail, WhatsApp en Facebook. En met Wordfeud, voor wie het niet kent: Scrabble op de mobiele telefoon. Ik speel het spelletje al jaren, maar nu heeft het iets bijzonders, een vorm van contact. Ook leuk voor ouderen, iedereen kan het als je maar een smartphone hebt. Je kunt behalve woordjes leggen ook met elkaar communiceren. Wie wil er graag een potje met me spelen? Mijn Wordfeudnaam is Europese bever. Dus kom maar op! Veel sterkte allemaal, Willy de Koning. Marijn van Oord Corona... als arts zag ik de aanscherping van de regels aankomen. In de medische zorg hebben we ons binnen twee weken voorbereid op grote aantallen zieken, ook onder mensen in de zorg. Hoe kan je goed voor je patiënten, voor je team, en jezelf, zorgen? Verbazing over mensen zijn die het niet serieus lijken te nemen. Maar vandaag toch ook de schrik over de maatregelen. De impact is voor ons allemaal groot, maar toch ook relatief klein als ik denk aan de effecten in de vluchtelingenkampen, waarin handen wassen en 1,5 meter afstand een luxe is. De link met Pasen? In al deze ellende. Toch ook mooie verhalen en filmpjes waarin je vertrouwen in het mooie in de mens versterkt wordt. Heel veel mensen dragen op hun manier een steentje bij om het leven in tijden van corona voor de ander - leefbaar te maken. Hou vol en let een beetje op elkaar! Rob van der Steen. Wat doet de Corona crisis met mij? In eerste instantie dacht ik, dit gaat weer snel over, een paar weken dan is het voorbij. Dan hoor je via alle media, dat het virus hevig om zich heen slaat. Het komt dichtbij, als er in Sittard de eerste besmette patiënten zijn. Het wordt erger & de eerste patiënten in Sittard sterven. Nu is het wel erg serieus. De wereld om je heen lijkt stil te vallen, dit komt bij mij wat onwezenlijk over. De activiteiten die ik tot nu toe heb ondernomen worden afgelast, het ritme van naar de sportschool gaan stopt, het bezoeken van muziek evenementen is niet meer mogelijk. Langzaam komt ook een beetje de angst om de hoek kijken, het zal ons toch niet overkomen denk ik een beetje egoïstisch. Maar er is nog een andere kant, 'elk nadeel heb zijn voordeel'. De saamhorigheid groeit, mensen hebben weer wat voor elkaar over, vinden ludieke manieren om muziek te maken

en contacten te hebben met elkaar. Binnen de politiek worden de rijen ook gesloten en een oud staatssecretaris van de PvdA komt probleemloos als minister het kabinet in. Jolanda Cartwright Dit jaar zou spannend worden voor ons gezin met een paar grote veranderingen op stapel. Ik maakte me daar best druk om en vond het soms moeilijk om de toekomst met vertrouwen tegemoet te zien. In slechts een paar weken zijn al die zorgen ineens opzij geduwd door iets veel groters, veel omvattenders. Plotseling is de toekomst onzeker voor iedereen wereldwijd. Het is beangstigend, verlamdend bijna. En dan schieten me een paar regels binnen uit psalm 42 die ik als kind geleerd heb: Hart onrustig, vol van zorgen, vleugellam geslagen ziel, hoop op God en wees geborgen. Op dit moment weet niemand wat er gaat gebeuren, hoe dit gaat aflopen, dus moeten we nu meer dan ooit vertrouwen op God. Erop vertrouwen dat ook na deze duistere periode het licht van Pasen weer doorbreekt. Het door Irene gebruikte beeld van het manna vond ik erg mooi. Op dit moment kunnen we bijna alleen maar leven van dag tot dag, een hardhandig lesje mindfulness. Marijke Pelman Coronavirus; Ach wat &.een ver van mijn bed virus, maar plotseling krijg je er toch mee te maken en dan staat de wereld geheel op z'n kop. Wat begon als een verkoudheid en grieperig gevoel slaat om in hoge koorts, compleet van de wereld zijn, ambulance en spoedeisende hulp. Daar gaat je man naar het ziekenhuis, het ongewisse in. Hans is er slecht aan toe. De test op de coronavirus was helaas positief, een ziekte die ook voor de artsen totaal onbekend is. De koorts wil maar niet zakken en er is geen medicijn om het virus tegen te gaan. Wat ben ik bang, bang om Hans te moeten verliezen, bang om wat er verder komen gaat. Zelf ook in quarantaine, geen kinderen, geen vrienden op bezoek. Geen boodschappen mogen doen. Alleen maar thuis zijn met je angst. Wat is het dan fijn dat de mensen om je heen je toch aandacht geven en met je meeleven. Telefoontjes, whatsappjes, kaarten en wat nog meer. Buren en vrienden die boodschappen voor je doen. Mensen die aangeven voor je te bidden. Dat maakt je ook sterk. Het gaat nu gelukkig beter met Hans, wat zal het Paasfeest mooi zijn, weer een nieuw begin, weer verder te mogen leven. Pasen was natuurlijk al het mooiste feest, maar dat zal het vanaf nu nog meer zijn. Hartelijk dank aan iedereen die zo met ons meegeleefd heeft. Roel Molemaker Ja, corona, Wat ik er voor mijzelf lastig aan vind, is het tegenstrijdige dat ons leven binnenkomt. Ik ben gezond, eigenlijk best goed gezond. Steeds meer verwonder ik mij daarover. En tegelijkertijd hoor ik bij die risicogroep bij uitstek, die ontzien en gemeden moet worden. Je raakt buitenspel. Kunt niet meer meedoen. Het speelt al langer, mét dat je 80+er bent. Maar nu is het definitief. Naar Pasen verlang ik. Naar het letterlijk uit-één-zetten van de viering van Pasen in vier-dagen. Naar de viering van Maaltijd van de Messias : uitzicht op een nieuw bestaan, niet zonder die Messias. Naar de wake bij het hartverscheurend sterven van die Messias, dat je zelf de adem beneemt. Naar het ten grave dragen alle hoop en verwachting tenslotte. Tot dáár .., tóch .., nieuw begin, voluit nieuw leven !

Pastoraat/Hans Pelman, 28-03-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4589, Subitem: 177.

02-05-2020

PASEN 2020

Het is Pasen 2020. Het feest van nieuw leven, van opstanding, van Licht dat de duisternis overwint. Pasen valt in de lente. En terwijl de lente barst uit al zijn voegen en de bloesem volop bloeit en de zon uitbundig schijnt, sterven er mensen aan corona.

Terwijl wij op eerste Paasdag naar een intens mooie dienst kijken van Irene Pluim op de computer, omzoomd door muziek, zang en met treffende tekeningen van kinderen, alles onder het thema: 'de Heer is waarlijk opgestaan&&&&' sterft onze goede vriend Piet Reitsma, de man van Fien, in het verpleeghuis Glana aan corona. Zo tegenstrijdig, maar echt waar. Fien ligt op dezelfde zaal, ook met corona. Daar hebben ze ook in kleine kring afscheid genomen van Piet.

Het is intriest. Wij, Ben en ik, zijn heel

dankbaar dat we nog goed gezond zijn en onlangs

Ben zijn 80ste verjaardag mochten vieren. Zonder familie en vrienden, maar met vele attenties van alle kanten. Ook genieten we dagelijks heel erg van de mooie natuur rond Susteren.

Zo maken we ook op eerste Paasdag een prachtige boswandeling, over smalle paadjes, langs bosannemoontjes, speenkruid, pinksterbloemen en een kersenboomgaard met een zee van witte bloesem. Het is heel stil, we zijn de enige in het bos en horen alleen maar het gezang van de vogels. En als we dan op ons zonnige balkon uitrusten met een kopje thee, genieten we van de ontspruitende lindebomen en de volop bloeiende krenteboompjes tegenover ons appartement.

In de late avond op 1, vertelt viroloog Ab Osterhaus dat men in Amerika bezig is met een nieuw vaccin tegen corona, maar het kan nog heel lang duren voor dit vaccin veilig in Nederland gebruikt kan worden. Er zijn erbarmelijke problemen in de verpleeghuizen, maar een positieve noot bracht Gertie Verbeet omtrent de nationale herdenking op 4 mei. Dat gaat door, zonder publiek, maar met kranstegging en de taptoe die gespeeld wordt. Ook wil men graag met het hele land samen het Wilhelmus zingen! Prachtig toch!

Laten we zo met elkaar moed houden, de veiligheidsregels van het kabinet goed toepassen. Letten op elkaar en genieten van alle kleine geluksmomentjes, zoals wij op deze eerste Paasdag een schattig filmpje kregen van onze jongste, driejarige kleindochter, die enthousiast paaseieren zoekt en ze verzamelt in een mooi mandje.

Susteren 16 april 2020 , Doetien Benz-Rotgers

Pastoraat/Monica Bosman, 02-05-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4744, Subitem: 177.

02-05-2020

ONTMOETING VIA ZOOM OP PAASZONDAG

Vanwege de Corona crisis was er dit jaar helaas geen Paasdienst en gezamenlijk Paasontbijt op Paaszondag. Door de videoboodschappen op zondag en de opgenomen diensten in de Stille week leefden we toch langzaam naar Pasen toe. Om het gemis van elkaar ontmoeten een beetje goed te maken, was er een online koffieontmoeting via Zoom. Wat was het goed om bekende gezichten te zien en even naar elkaar te kunnen zwaaien. Ook kregen we de gelegenheid om elkaar een goed Pasen te wensen. Wij hebben dat als heel waardevol ervaren. De online ontmoeting is voor herhaling vatbaar!
Bert en Monica Bosman

Pastoraat/Monica Bosman, 02-05-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4745, Subitem: 177.

08-06-2020

GEMEENTEBERICHTEN

LIEVE MENSEN

Onze oprechte dank voor het hartverwarmende medelevenna ~~E~~plotselinge overlijden van mijn lieve man en trotse papa

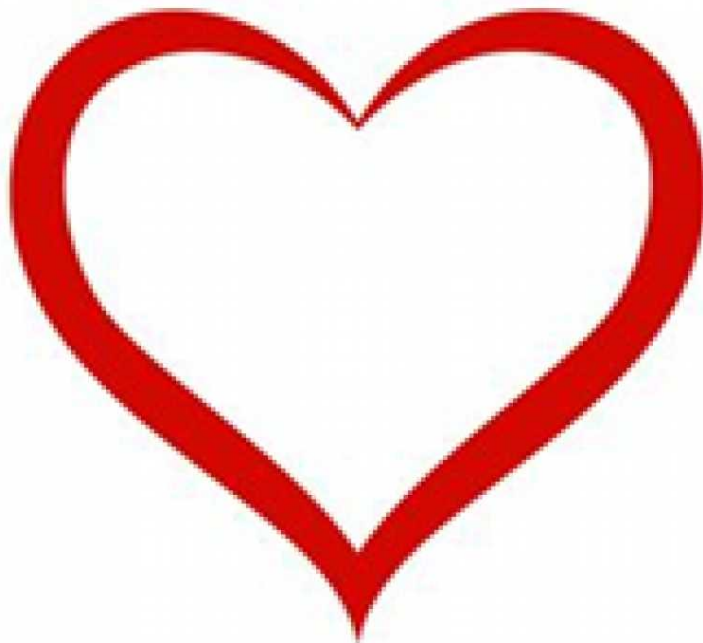
Frans Hubert Marie Hoen-Frans-

De grote belangstelling, de vele kaarten, prachtige bloemen en lieve berichtjes die we mochten ontvangen, hebben ons erg goed gedaan. Ook zijn wij heel erg dankbaar voor de wijze waarop wij samen afscheid hebben mogen nemen.

Volg je hart, Jennifer, Eefje en Aukje Genhout, mei 2020

OVERLEDEN 20-05-2020 Dhr. Harry Massen (77 jaar) 21-05-2020 Mw. Jannetje Maria Van Eerden Schipper (90 jaar) 25-05-2020 Mw. Albartha Jozina Petronella Smits - Verhoeven (95 jaar) 01-06-2020 MW. Elisabeth Frederica (Liza) van Didden-Singels (89 jaar)

VERHUISD Mevr. Christel Prins, Naar Hof van Eynatten 19, 6141 CG Limbricht

Pastoraat/Monica Bosman, 08-06-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4913, Subitem: 177.

29-08-2020

PROTESTANTSE GEMEENTE MAAS- EN BEEKDAL

Wat eens 5 zelfstandige gemeentes waren (Sittard/ Grevenbicht/ Urmond /Beek en Geleen) zijn nu samengevoegd tot één gemeente Maas -en Beekdal. Dat is geen kleinigheid. Vijf gemeentes met elk een eigen identiteit. Op papier zijn we één gemeente, maar emotioneel moeten we nog naar elkaar toegroeien. Dat betekent, dat we elkaar moeten leren kennen, met elkaar moeten praten en elkaar respecteren.

De coronacrisis is hierbij een enorme storende factor, want we kunnen niet op normale gespreksafstand bij elkaar komen. Het koffie drinken en napraten na een dienst is niet mogelijk. Het samen beleven van een kerkdienst is ook veranderd en hoewel de uitzendingen van de diensten een mooi modern middel is om een kerkdienst te volgen, is het geen volwaardige vervanger van een 'echte kerkdienst', zoals voor de coronacrisis. We moeten dus zoeken naar mogelijkheden om als kerkgemeenschap weer een nieuwe emotionele eenheid te vormen. Wellicht leven onder u ideeën, die dit kunnen bevorderen. Het napraten op het kerkplein na de dienst, is bijvoorbeeld zo'n mogelijkheid, al kan ik daar zelf bijna geen gebruik van maken, omdat ik niet lang kan staan. Ook kunnen er groepjes ontstaan, die elkaar geregeld bellen. Een whatsapp -groep van de kerk is ook een goed middel om met elkaar in contact te komen. Ik hoop, dat mijn ideeën zullen aansporen om initiatieven te nemen om het onderlinge contact te bevorderen, zodat we toegroeien naar een hechte kerkgemeenschap met een nieuwe identiteit, waarin iedereen zich thuis voelt.

U kunt uw ideeën kenbaar maken via mijn gmail-adres: steenruud@gmail.com.
Ruud Steen

Pastoraat/Monica Bosman, 29-08-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5076, Subitem: 177.

[Pastoraat > Algemeen]

29-08-2020

STOPPEN MET ORGELSPLEN NELLY DE HAAN-ELBERTSEN

Om gezondheidsredenen heb ik besloten te stoppen met het orgelspelen in de diverse kerken. Een ieder die mij in de loop van de jaren vertrouwen heeft geschonken, dank ik hartelijk. Ik wens u alle goeds voor de toekomst, zowel kerkelijk als privé.

Een hartelijke groet,
Nelly de Haan-Elbertsen

Pastoraat/Monica Bosman, 29-08-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5077, Subitem: 177.

31-08-2020

GEMEENTELEDEN AAN HET WOORD

Samen slaan we nieuwe wegen in. Ook na het samengaan van onze kerken is het goed om elkaar beter te leren kennen. In januari begonnen we met deze interviewserie en we gaan nog een poosje door. In dit nummer van Onderweg leggen we een aantal vragen voor aan Wilma Thijs (voormalig PGGBU) en Bert Stuij (voormalig PGSG).

Waar en wanneer groeide je op en in welk soort (kerkelijk) gezin? Hoe is nu je gezinssituatie?
WILMA: Ik groeide op in Brabant in het dorp Someren. We waren thuis met vier kinderen en ik groeide op in een katholiek gezin. Iedere zondagochtend ging mijn moeder naar de mis om 08.00 uur en wij met vader om 11.00 uur, als we dan terugkwamen had onze moeder het eten klaar. In een later stadium gingen we ook weleens op zaterdagavond omdat er dan een orkestje zat. Op mijn twintigste zijn we oecumenisch getrouwd, dus met dominee en kapelaan, dat was in zo'n dorp als Someren een hele bezienswaardigheid. Na mijn trouwen ben ik alleen nog maar in de toenmalige Gereformeerde kerk geweest en toen mijn oudste zoon twee was en mijn dochter geboren is heb ik me uit laten uitschrijven bij de Katholieke kerk en heb belijdenis gedaan. Mijn beide kinderen zijn toen gedoopt en wij zijn toen ingeschreven bij de Nederlands Hervormde Kerk. Heden ben ik reeds 20 jaar alleenstaand (i.v.m. scheiding), mijn kinderen zijn het huis uit en ik heb twee kleinkinderen.

BERT: Ik ben de oudste in een gezin met vier kinderen; ik heb twee zussen en een broer. Ik werd in 1960 geboren op een boerderij in Ottoland, in het hart van de Alblasserwaard. Toen ik 12 was verhuisden we naar Giessenburg, naar een nieuwe ruilverkavelingsboerderij. Ook tijdens mijn studie woonde ik thuis. Dat betekende dat ik tot mijn 24e intensief meewerkte op de boerderij. Ik deed dat heel graag. We waren actief lid van de Gereformeerde kerk. Ik heb van huis uit een geloof meegekregen van inspiratie, ruimte, activiteiten en vooral veel vrolijkheid. Ik was actief in het jeugdwerk en bij ons op de boerderij zijn tal van feesten gehouden, er kon altijd veel. Ik kom uit een warm en hecht gezin, en mijn zussen en broer zien elkaar nog steeds elke week. Door de afstand geldt dat voor mij wat minder, maar het is altijd goed om bij elkaar te zijn. Ik ben getrouwd met Nely, en we hebben samen vier kinderen, Simon, Ida, Tamara en Judith. Inmiddels zijn ze 30, 28, 26 en 24, en allemaal gingen ze op hun 18de het huis uit om in Utrecht of Amsterdam te studeren. Thuis zijn Nely en ik nu dus al jaren samen, in deze Coronatijd meer samen dan ooit. Eind juli zijn we met alle kinderen (en partners) gaan kamperen, zoals we dat vroeger ook altijd met elkaar deden. Een grote tent, met elkaar spelletjes doen, wandelen, sporten, eten koken op een wiebelig gasstelletje, 's avonds zingen rond de vuurkorf. Welke opleiding heb je gevolgd en wat doe je in het dagelijks leven?

WILMA: In Someren heb ik de toenmalige MAVO gedaan, ben toen op mijn 16 de gaan werken op de administratie bij Philips in Eindhoven. Terwijl ik werkte heb ik nog PDB en MBA als opleiding gevolgd. Na mijn trouwen ben ik overgeplaatst naar Philips Sittard. Na de geboorte van mijn kinderen ben ik 13 jaar thuisgebleven en daarna na mijn scheiding weer gaan werken. Op dit moment werk ik parttime bij Stichting Manna als financieel administratief medewerker. BERT: Ik heb werktuigbouwkunde gestudeerd in Delft, en ben afgestudeerd in energiesystemen. Dat is ook altijd mijn werkveld gebleven. Eerst heb ik voor Shell gewerkt, en toen

samen met Nely in Schotland gewoond (daar zijn ook Simon en Ida geboren). Vanaf 1992 werk ik aan duurzame energie en energieonderzoek. Ik doe dat voor het Rijk, ik werk bij een organisatie die Rijksdienst voor Ondernemend Nederland heet. We geven geld aan duurzame energieprojecten en aan onderzoekers. En we geven advies. Eén dag in de week ben ik verbonden aan de Universiteit van Groningen, waar ik les geef in Energietransitie. Dat wil zeggen: hoe kunnen we energie gebruiken en opwekken zonder dat dat leidt tot milieuvervuiling en klimaatverandering. Ik vind het een voorrecht dat ik hier aan mag werken, en voor mij past het ook bij de verantwoordelijkheid die God ons voor de schepping gegeven heeft.

Doe je vrijwilligerswerk in de kerk? Waarom wel/niet? WILMA: Heb altijd wel vrijwilligerswerk bij de kerk gedaan. Als je als vrijwilliger meedraait ben je meer verbonden, zo voelt het voor mij althans. Je leert de mensen kennen en de mensen kennen jou. BERT: Ik zit nu in de kerkenraad als ouderling vorming, toerusting en communicatie. Dat is een mond vol, en ik vind het soms ook best veel. Met heel veel anderen proberen we op een goede manier naar binnen en naar buiten te communiceren over wat we doen en zijn. Vorming en toerusting heeft meer te maken met het programma dat we aanbieden aan kerkleden, maar ook aan de wereld om ons heen. Een belangrijk onderdeel is het kringenwerk, dat met een eigen werkgroep altijd prachtige dingen organiseert. Waar ik me ook graag voor inzet is het inhouden van het Gruizenkerkje. Ik vind dat zo mooi. Vrouwen net als onze andere kleine kerkjes. Heel leuk was het om het afgelopen jaar bijvoorbeeld in en Hapjes te organiseren op zondagmiddagen. Of inhouden, hardlopen met een thema vanuit het kerkje. Want dat doe ik ook graag, rennen. Vooral samen met Nely.

Wat betekenen geloof en kerk voor jou persoonlijk? WILMA: In de loop der jaren is geloof steeds belangrijker geworden. Misschien komt dat ook wel naarmate je ouder wordt. Ik geloof er vast en zeker in dat ik ooit na dit leven mijn vader en moeder terug ga zien. Dit is een zeer geruststellende gedachte. De kerk is voor mij ook een plek om te zijn, daar voel je de samenhang, vooral het samen zingen vind ik belangrijk, de woorden van de liederen. Ervaar ik als samen bidden. BERT: Ik kan mij mijn leven zonder geloof moeilijk voorstellen. Het geloof, het volgen van Jezus, geeft zin en richting aan wat ik doe, of dat nu binnen de kerk is, of in mijn werk of dagelijks leven. Voor mij is de boodschap van Jezus ook dat je nooit uit Gods handen valt, ook niet als je fouten maakt. Voor God schiet je eigenlijk nooit tekort. Dat is zo mooi, en zo groot contrast met hoe we soms als mensen met elkaar om gaan. Mijn grootste opgave is om met Gods generositeit naar deze wereld en naar de mensen om mij heen te kijken. In het vertrouwen dat het goed komt. En dat is soms best moeilijk.

We startten onlangs als gemeente Maas- en Beekdal en we vieren deze maand de jaarlijkse startdienst. Hoe zie je de toekomst van onze kerk? WILMA: Persoonlijk ben ik erg blij dat we nu als gemeente Maas- en Beekdal verder gaan en daar heb ik een positieve kijk op. Echter, op dit moment is het natuurlijk allemaal erg moeilijk met de coronacrisis, daarom is het ook een lastige vraag. Ik kan alleen maar zeggen, dat ik hoop dat we weer snel met zullen spontaan naar de kerk kunnen gaan en samen weer kunnen zingen. BERT: Ik ben hoopvol, maar vind het soms ook best spannend. We zijn zeker nog een grote gemeente, met ongelooflijk veel talent en gaven daarin. Maar ik zie ook dat onze aantrekkingskracht voor jongeren of voor mensen van buiten tekortschiet. We krimpen, terwijl we zoveel te delen en te bieden hebben. Het aantal vrijwilligers loopt terug en soms nemen de krachten van vrijwilligers ook af. Toch is er zo veel moois dat er gebeurt, er zijn nog zo veel ideeën en plannen. Zou het niet kunnen, een nieuwe lente in onze kerk? Een nieuwe start, zoals het thema van de startzondag luidt? Ik hoop het en wil me daarvoor inzetten. Zou je zelf wel eens een hele nieuwe start willen maken? WILMA: Ik ben al verschillende keren min of meer gedwongen om een nieuwe start te maken en dat is best beangstigend op het moment dat dat gebeurt. Het was geen eigen keuze, maar telkens kwam ik er toch goed uit. Ook volgend jaar moet ik weer min of meer een nieuwe start maken, omdat Stichting Manna ermee stopt en ik dus ook weer mijn baan kwijt ben. Dan ben ik 63 en een half, dus of het me nog lukt om een andere baan te vinden, vooral nu met veel werklozen betwijfel ik. Maar eigenlijk moet het wel nog. Nog drie en een half jaar te gaan voor mijn pensioen. Er komt dus weer een nieuwe start, hoe je het ook bekijkt,

ik moet het maar rustig op me af laten komen. BERT: We waren op vakantie aan de kust, en opeens dachten we: hier zouden we ook wel kunnen wonen. Even de reset knop heel diep indrukken en dan opnieuw beginnen. Maar ik besef ook dat we het hier zo goed hebben. Zo veel lieve vrienden, zo mooie plek om te wonen, zo veel dingen te doen in en met de nieuwe gemeente!

De coronacrisis blijft maar voortduren. Heeft het veel invloed op je leven? WILMA: Erg veel. Ik mis de spontaniteit van de ontmoeting, ben altijd bang dat ik iets bij me heb (wat ik zelf niet weet) maar dat dan overdraag aan anderen. Ik probeer dat van me af te zetten, doe mijn best om me aan alle regels te houden en mezelf te beschermen. Het niet knuffelen met mijn kleinkinderen is lastig. Ik durf ze zo nu en dan even stevig tegen me aan, maar kusjes geven is er niet bij. Maar ook heeft het me doen inzien de zaken in een ander perspectief te zien. Zoals bijvoorbeeld het weer kwijtraken van mijn baan, ik kan er nu rustiger mee omgaan omdat er ergere dingen zijn dan dat. Door het vele alleen wandelen in de Lock-downtijd kun je daar goed over nadenken en kom je ook tot rust (min of meer). BERT: Heel veel, eigenlijk. Vroeger was ik meer dan 50 uur per week van huis, zat ik regelmatig 20 uur in de trein, ging ik één dag per week helemaal naar Groningen en sliep ik daar ook, en ik ging vaak naar het buitenland. Nu werk ik al een half jaar thuis. Uiteraard levert het ook wel wat rust op, niet zo veel reizen. Maar ik mis de dynamiek, de inspiratie van collega's en onbekenden. Ik vind het niet makkelijk. Hetzelfde geldt voor de kerk. Het kerkelijk leven staat toch op een heel laag pitje in deze tijd, en de inspiratie uit diensten en activiteiten is nu heel dun. Ook het koor Synoidos, waar ik samen met Nely op zit, zingt al maanden niet meer. Onder redactie van: Willy de Koning

Vervolg op volgende pagina >>

Pastoraat/Monica Bosman, 31-08-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5079, Subitem: 177.

31-08-2020

PARKINSON EN MIJN FIETSTOCHT VAN NOORD GRONINGEN NAAR ZUID LIMBURG

Eddy Roerdink schreef een blog op de site van de Parkinsonvereniging en wil dat graag delen met de lezers van Onderweg.

Vier jaar geleden kreeg ik de diagnose Parkinson. Mijn wereld stortte in, hoe kon ik verder met mijn leven als fysieke aftakeling mijn functioneren zou beperken? Al gauw bleek mijn favoriete sport schaatsen sterk achteruit te zijn gegaan; zo ver dat ik ermee ben gestopt. Helaas! Voor mij geen derde Elfstedentocht. Maar het fietsen ging nog goed! In 2017 nog de Mont Ventoux gefietst, in 2018 naar Oostenrijk en in 2019 een tocht langs de Nederlandse kust gemaakt. Fietsen schijnt een heilzame werking te hebben op mensen met Parkinson, ik heb wel eens gelezen dat de werking vergelijkbaar is met het gebruik van Levodopa.

Inmiddels is het 2020 en heb ik een E-bike aangeschaft met als excuus dat ik 70 ben geworden. Als serieuze sporter had ik me altijd smalend over e-bikes uitgelaten, nu heb ik deze drempel zelf genomen. En met die E-bike wilde ik in drie dagen de afstand van Westeremden (gemeente Loppersum)

naar mijn woonplaats Munstergeleen (gemeente Sittard-Geleen) overbruggen. Na eindeloos de meerdaagse weersvoorspellingen te hebben gevolgd waagde ik het erop: er lagen een aantal droge dagen met weinig wind in het verschiet.

Dag 1 Woensdag 15 juli is het dan zover: eerst met de trein van Sittard naar Groningen alwaar mijn broer me opwachttte bij het station. Naar zijn woonplaats Westeremden was het voor mij als geroutineerde fietser maar een kippeneindje van 20 km door het Groninger landschap van smalle weggetjes door de weilanden. Dag 2 De dag erna een serieuze tocht van 60 km gemaakt door het weidse Groningse landschap langs Noordpolderzijl, het kleinste haventje van Nederland, wegens slibafzetting nog slechts sporadisch in gebruik, de waddendijk en pittoreske plaatsjes als Westernieland en Warffum. Dag 3 De echte tocht kon beginnen: met mijn broer naar Station Assen gefietst (50 km) alwaar onze wegen zich scheidden; hij terug naar huis en ik verder naar mijn overnachtingsadres bij vrienden op de fiets in Dalfsen. Tijdens de tocht dwaalden mijn gedachten af naar het gesprek met de examiner, bij wie ik een rijtest moest afleggen ter verlenging van mijn rijbewijs. 'Ik let vooral op de bochten' zo zei hij, 'Mensen met Parkinson hebben de neiging de bochten te krap of juist te ruim te nemen'. Door schade en schande was ik hier zelf al achter gekomen. Bij een te krap genomen bocht bleef ooit mijn stuur van de racefiets in de beukenhaag steken, maakte ik een smak en had twee maanden nodig om van een hamstringblessure te herstellen. Dat zal me deze tocht niet overkomen, zo had ik me voorgenomen. Die dag 120 km gefietst met steeds de lichtste ondersteuning om nog accupaciteit over te houden. Ik heb geen Parkinson meer althans zo voelde het. Parkinson was ver weg, zowel in mijn gedachten als in mijn fysieke toestand.

Dag 4 Op tijd op pad voor mijn etappe naar Boxmeer: 115 km in het verschiet. Geen wind, zonnetje: de perfecte omstandigheden en ik prijs mijn gps voor de routeaanwijzingen via fietspaden en kleine landweggetjes. Tijdens mijn voorbereiding had ik de route nauwkeurig gepland m.b.v. de Routeplanner van de Fietzersbond. Ook had ik een powerbank meegenomen om uitval van mijn gps te voorkomen en die had ik inderdaad nodig. Ik realiseer me dat ik op de E-bike mezelf veiliger voel, minder instabiel, dan op mijn racefiets waar mijn voeten in de clips zitten vastgeklemd. Toch is instabiliteit een op de loer liggend gevaar waar je als mens met Parkinson terdege rekening mee moet houden. Ik stap daarom vaker af bij oversteken dan vroeger. In Boxmeer word ik hartelijk welkom geheten door de vriendin op de fiets met de vraag hoe het met mijn gezondheid staat ondanks Parkinson; dat heeft ze goed onthouden van mijn bezoek het jaar ervoor. Dag 5 Op weg naar huis, slechts 90 km, houd ik me voor. Via het Brabantse landschap richting de Maas en nog even in Reuver op de koffie bij mijn zus. De ondersteuning komt nu goed van pas: de wind draait voortdurend en wordt sterker. Na Roermond is het bekend terrein, nog 30 km, nog 20, nog 10 en dan eindelijk thuis. 440 km op de teller en een ervaring rijker. Als me vier jaar geleden was voorspeld dat ik deze tocht zou kunnen maken had ik het niet geloofd. Ik kreeg veel complimenten over deze prestatie en toch voelde het niet als zodanig. Het voelt als een tijdelijke overwinning op Parkinson, tijdelijk: je staat weliswaar vóór maar weet dat je uiteindelijk de wedstrijd gaat verliezen. Dát punt zolang mogelijk uit te stellen is voor mij een heilig doel.

Nog enkele tips voor diegenen die een langere fietstocht willen ondernemen: Maak een goede planning van de route. Ikzelf gebruik een Garmin maar er zijn ook programma's die via telefoon en display werken (bijvoorbeeld Komoot). Probeer de route zodanig te kiezen dat er weinig tegenwind wordt verwacht. Zorg voor tijdig reserveren van overnachtingen bijvoorbeeld bij Vrienden op de fiets. Indien je een deel van de route met de trein aflegt, zorg dan dat je fiets geregistreerd is voor dat deel (ik ben erachter gekomen dat reserveren niet lukt met een Android telefoon). Neem een toolsetje mee alsmede reserveband, bandenlichters en pompje. Veel fietsplezier!

Pastoraat/Monica Bosman, 31-08-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5080, Subitem: 177.

31-08-2020

PASTORAAT IN CORONATIJD

Sinds 1 juli zijn Iet den Boer en ik ouderling pastoraat. Ouderling in onze nieuwe gemeente, met nieuwe mogelijkheden en nieuwe kansen. We gaan graag aan de slag, samen met de andere mensen van het pastoraat, om nieuwe mogelijkheden te benutten en we willen nieuwe kansen niet laten liggen.

Maar tegelijkertijd zitten wij en u nog in de coronacrisis met alle beperkingen die hierbij horen. En op dit moment komen er steeds meer besmettingen bij en moeten we dus weer extra voorzichtig zijn. De coronaperiode duurt alweer een half jaar en dat is lang. We weten ook niet hoe het verder zal gaan. Wanneer we weer gewoon kerk kunnen zijn. En of dat gewoon weer terugkomt. We proberen contact te houden met elkaar, maar dat is best lastig. We realiseren ons dat er gemeenteleden zijn die we al maanden niet gezien of gesproken hebben. Het kan zijn dat u zich afvraagt waar de kerk is in deze moeilijke maanden. U zou best wel eens met iemand van de kerk willen praten of een bezoekje ontvangen, maar u hoort van niemand iets.. Met het opschrijven van deze woorden voel ik zelf pijn. Want we vinden het heel erg als mensen zich in de steek gelaten voelen. Pastoraat is vooral ook gezien worden, gekend worden. We vinden het belangrijk dat er aandacht is voor iedereen die hier behoefte aan heeft.

Wilt u ons laten weten als u graag een gesprek zou willen? Met een hartelijke groet, namens Pier Prins: tel 4360037, Iet den Boer: tel 0032 89564277 Bertha Verkerk: tel 4379201

Pastoraat/Monica Bosman, 31-08-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl, Nieuwsid: 5081, Subitem: 177.

31-08-2020

GEMEENTEBERICHTEN

DANK Lieve mensen, namens mijzelf, de kinderen en kleinkinderen wil ik iedereen bedanken voor de vele kaarten die mijn man en ik hebben gekregen tijdens onze ziekteperiode. Ook de kaarten en vele woorden van troost na het plotselinge overlijden van mijn lieve man, onze vader en opa Piet Reitsma zijn ons in deze moeilijke periode tot troost. Hiervoor wil ik u hartelijk danken.
Fien Reitsma- Wiegman, kinderen, kleinkinderen

VERHUISD Na 48 jaar is het tijd voor een nieuw stekje, dat hebben we gevonden in Zeist. Per 1 augustus 2020 is het nieuwe adres: Mijnhardtweg 20, 3704 HX Zeist 030-2022284
Groeten, Gerard en Janny Kortleve

Pastoraat/Monica Bosman, 31-08-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5082, Subitem: 177.

23-09-2020

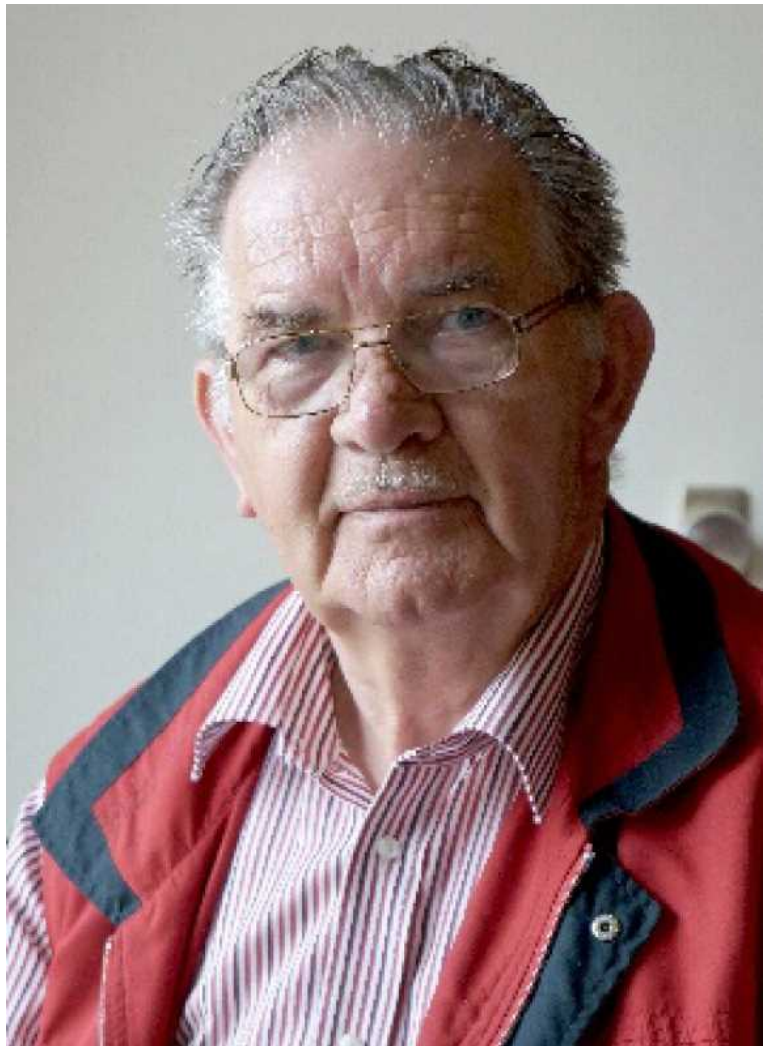
GEMEENTELEDEN AAN HET WOORD

Samen slaan we nieuwe wegen in. Ook na het samengaan van onze kerken is het goed om elkaar beter te leren kennen. In dit nummer van Onderweg leggen we een aantal vragen voor aan Ruud Steen (voormalig PGGBU) en Monica Bosman (voormalig PGSG). Ieder mens is uniek; al zijn de vragen vaak hetzelfde, geen antwoord is gelijk!

Waar en wanneer groeide je op en in welk soort (kerkelijk) gezin? Hoe is nu je gezinssituatie?

MONICA: Ik ben in Amsterdam opgegroeid als oudste kind in een rooms-katholiek gezin met drie kinderen. Toen ik nog jong was gingen wij op zaterdagavond naar de kerk, maar waren thuis niet echt met het geloof bezig. Ik heb wel mijn Eerste Heilige Communie en het Heilig Vormsel gedaan. Mijn pleegouders zijn gereformeerd en met hen ging ik naar een samen-op-weg gemeente in Lelystad. Daar voelde ik me zo thuis dat ik me heb laten omschrijven naar de gereformeerde kerk. In 1986 leerde ik Bert kennen, hij is katholiek. Ik ben in de eerste jaren van onze relatie met Bert naar de katholieke kerk in Echt en Sittard geweest, maar dat sprak mij niet echt aan. Toen we kinderen kregen heeft Gerrie Zandstra ons uitgenodigd voor een dienst in de Johanneskerk. Daar voelden wij ons vrijwel direct thuis. Wij hebben naast onze twee kinderen sinds een jaar ook een kleindochter. RUUD: Ik groeide op in Hoensbroek en kom uit een gezin van 4 kinderen. Ik had één oudere broer en twee jongere zussen. Qua leeftijd lagen we nogal uit elkaar, mijn broer was 5 jaar ouder en mijn zussen resp. 7 en 12 jaar jonger. Mijn vader had een grote kapperszaak met 6 man personeel, mijn moeder bestierde het huishouden, maar was ook actief in het protestantse schoolbestuur en in de kerkenraad. Als kinderen zijn wij allen in het onderwijs terecht gekomen. Wij waren redelijk vrij in het naar de kerk gaan, maar toch ben ik een regelmatige kerkbezoeker geworden. Mijn vrouw kwam uit een vrij strenge denominatie (Vergadering der gelovigen) maar is overgestapt naar de Hervormde kerk, wat helaas tot fricties in haar familie leidde. Samen hebben we

belijdenis gedaan. Dit alles heeft onze band met de kerk verstevigd. Mijn huidige gezinssituatie: ik ben bijna 83 jaar, heb een dochter (in Friesland) en een zoon in Australië. Heleen, mijn echtgenote, is anderhalf jaar geleden plotseling overleden. Ik ben dus alleen maar elke maand komt mijn dochter, die dan 2 dagen bij mij blijft en ik heb wekelijks via Skype of Whats- app contact met mijn zoon. Ik heb zes kleinkinderen met wie ik in de familie-app regelmatig contact heb. Welke opleiding heb je gevolgd en wat doe je in het dagelijks leven? MONICA: Ik heb de Z-opleiding gevolgd en met mensen met een verstandelijke beperking gewerkt. Tegenwoordig werk ik als vrijwilliger bij Burgerkracht en geef ik, voornamelijk op scholen, voorlichting over kindermishandeling. Mijn collega en ik zijn jaren geleden, wij werkten toen bij de Stichting Jeugd Zorgvragers, in contact gekomen met een jongere die tijdens haar opleiding Pedagogiek bij Fontys een app (Care-Free) heeft ontwikkeld over kindermishandeling. Op het moment zijn wij druk bezig geld bij elkaar te krijgen voor het ontwikkelen van lesmateriaal, zodat leerkrachten de tools krijgen om in de klas kindermishandeling bespreekbaar te maken. RUUD: Na de Mulo bezocht ik de Kweekschool in Maastricht en na een jaar militaire dienst werd ik benoemd als onderwijzer aan de Oleanderschool in Lindenheuvel. Ik heb slechts twee jaar aan de lagere school gestaan en werd toen 'gevraagd' om over te stappen naar de Mulo. Na een studie van 5 jaar behaalde ik mijn middelbare akte Duits. Toen er een nieuwe directeur kwam werd ik adjunct- directeur en in 1973 werd ik directeur van de school, die inmiddels

Mauritsmavo was geworden. Na een bloeiperiode waarin de school steeds groter werd en het gebouw uitgebreid werd aan de Mauritslaan in Geleen, nam het aantal leerlingen af en kwam het voortbestaan als zelfstandige school in gevaar. Na heel veel en moeilijk overleg fuseerde de school in 1986 met de Scholengemeenschap Sint-Michiel, die toen een oecumenische grondslag kreeg. Mijn functie werd 'conrector'. Ik gaf weinig les, maar vervulde allerlei managementtaken. Zo was ook de communicatie aan mij toebedeeld, hetgeen betekende dat ik veel moest schrijven. Het was een moeilijke startperiode, want twee schoolculturen moesten één worden. Daarna heb ik er ook goede jaren gekend. In oktober 1998 ging ik met pensioen en ik 'geniet' daar al meer dan 21 jaar van.

Doe je vrijwilligerswerk in de kerk? MONICA: Jaren geleden ben ik begonnen als wijksecretaris van wijk west. Dat heb ik zes jaar gedaan tot ik ouderling pastoraat in wijk oost werd. Een aantal jaren geleden ben ik begonnen als redactielid van Gaandeweg, wat inmiddels Onderweg is geworden. Samen met Willy de Koning bewerk ik de kopij. We hebben min of meer een vaste verdeling, waarvan Willy het grootste deel van de kopij bewerkt en ik de bewerkte kopij op de website plaats. Gerdien Zwartkruis zet de Onderweg in elkaar. We zijn een goed team en het is leuk om samen het kerkblad vorm te geven. Het is goed dat Ruud Steen ons team komt versterken. Zo hebben we ook iemand binnen de redactie die feeling heeft met de gemeenteleden uit Geleen-Beek en Urmond. Naast mijn redactiewerk verstuur ik de digitale nieuwsbrieven. Ik vind het belangrijk betrokken te zijn bij de kerk. Een kerk vorm je samen. Daarnaast merk ik dat het een positief effect heeft op mijn geloofsbeleving. RUUD: Dat kan ik volmondig beamen. Binnenkort treed ik terug als kerkenraadslid. Ik weet niet meer hoe lang, maar zeker 16 jaar ben ik kerkenraadslid geweest, waarvan ook ruim 4 jaar voorzitter. Ik heb in de bouwcommissie van de Ontmoetingskerk geparticipeerd, ik heb ook heel wat jaren in de Classis Limburg gezeten. Ik ben ook al heel wat jaren 'oudste'. Ik heb het beamer-gebruik gepropageerd en heb aan de ouderen uit onze gemeente diverse jaren een cursus Internetten en Computer-gebruik gegeven. Ook heb ik een cursus gegeven hoe een Liturgie-powerpoint gemaakt kan worden. Ik heb het altijd belangrijk gevonden om ook de gemeente levendig te houden. Voor mijzelf vind ik voldoening in dit kerkenwerk.

Wat betekenen geloof en kerk voor jou persoonlijk? MONICA: Het geloof is heel belangrijk voor mij. Het is de basis van waaruit ik leef en geeft mijn leven richting. Ik voel mij gedragen op momenten waarop het leven wat minder gemakkelijk is en die momenten kennen we allemaal. Het gevoel dat je er mag zijn en God je niet loslaat ervaar ik als heel waardevol. Verder ben ik heel dankbaar dat ik deel uitmaak van deze kerkgemeenschap waar we elkaar in onze waarde laten. RUUD: Ik heb een paar keer in mijn leven heel intens gevoeld, dat God mij nabij is en mij draagt. Dit waren zulke existentiële ervaringen, die in mijn leven een grote rol spelen. Als ik het moeilijk heb, denk ik steeds weer aan die ingrijpende momenten.

Wat wens je de kerk toe? MONICA: Dat we de verbinding met elkaar en de wereld buiten onze kerkgemeenschap blijven opzoeken. Dat we ook in de toekomst manieren blijven vinden om kerk te zijn met elkaar, ons geloof samen te beleven. Ik ben heel blij met de komst van kerk tv.. Zo kunnen gemeenteleden die niet naar de kerk gaan toch de dienst volgen of terugkijken als ze daar behoefte aan hebben. Dat vangt natuurlijk niet alles op, het contact met elkaar blijft belangrijk, maar het zorgt toch voor een stukje verbinding. RUUD: Ik wens onze nieuwe gemeente vooral een hechte saamhorigheid toe. Zover is het nog niet, want ik hoor ook in mijn oude gemeente wat negatieve geluiden. Men voelt zich al gauw de 'underdog'. Dat moeten we voorkomen door een grote openheid en wederzijds respect te betrachten. Er zijn ook positieve geluiden. Als nieuwe gemeente zijn we weer een factor van betekenis. Onlangs hebben we bijvoorbeeld een mooie Spring-dienst 'beleefd'. Deze Spring-diensten van gemeenteleden voor gemeenteleden zijn een verrijking van het spirituele aanbod. Ondanks de beperkingen die dit corona-tijdperk ons oplegt, moeten we er alles aan doen om elkaar beter te leren kennen.

Wat zijn jouw passies/hobby's? MONICA: Ik wandel graag met onze hond. Verder quilt ik, al staat dat sinds ik voorzitter van Synoidos ben op een laag pitje. Bij quilten moet je echt je aandacht houden

en die rust heb ik niet altijd. Verder lees ik, al doe ik dat voornamelijk als we op vakantie zijn. Op aanraden van Adelante ben ik begonnen met diamond painting. Daar zou ik uit mezelf nooit mee zijn begonnen, maar ik heb door mijn gehoorverlies last van tinnitus en dit geeft rust. Balans vinden tussen momenten van inspanning (horen) en momenten van rust/stilte is voor het omgaan met tinnitus heel belangrijk. Dat is in deze coronacrisis wel een uitdaging, omdat Bert grotendeels thuis werkt. RUUD: Toen ik 12 jaar oud was, heeft een oom mij leren foto's te ontwikkelen. Het maken van foto's heeft me vanaf dat moment enorm gegrepen. Samen met mijn handige grootvader maakte ik van een oude platencamera een vergrotingstoestel. Ik had een eigen donker kamer op zolder. Ik werd lid van een fotoclub en op 16 jarige leeftijd hing al een foto van mij op een tentoonstelling. Later is daar smalfilmen bijgekomen en beide hobby's zijn nu gedigitaliseerd. Ik ben nog steeds lid van een filmclub en kijk, nu ik vaak alleen thuis ben, naar de meer dan 250 films die ik vanaf 1973 heb gemaakt. Ook heb ik een zeer uitgebreid fotoarchief waarmee ik het verleden weer kan laten herleven. Het maken van meubeltjes, wat ik ook graag deed, is nu een stuk minder. Na een tia in 2018 ben ik fysiek erg achteruit gegaan. Voor het monteren van films, heb ik me ook verdiept in de mogelijkheden van de computer, wat ook weer een boeiende hobby is geworden.

De coronacrisis blijft maar voortduren. Heeft het veel invloed op je leven? MONICA: Ja, best wel. Ik behoor vanwege mijn luchtwegproblemen en verminderde weerstand tot de risicogroep en moet dus extra voorzichtig zijn. Dat betekent drukte zoveel mogelijk vermijden en me aan de anderhalve meter afstand houden. Hoewel ik iemand ben die denkt in mogelijkheden in plaats van te denken aan wat allemaal niet kan, vind ik het soms best moeilijk om keuzes te maken. De kwaliteit van leven is belangrijk, maar ik moet ook de risico's zoveel mogelijk beperken. Ik merk dat steeds meer mensen denken dat die anderhalve meter niet zo belangrijk is, want de kans op besmetting is toch maar klein. Dat betekent echter wel dat de mensen die tot de risicogroep behoren er steeds minder op kunnen vertrouwen dat anderen zich aan de maatregelen houden. Het is een moeilijk tijd voor ons allemaal, dat besef ik best. RUUD: Na het overlijden van mijn vrouw in maart 2019 voelde ik me eenzaam en na het uitbreken van de corona-epidemie werd dat nog heftiger. Geen filmclub-bijeenkomsten meer, geen Probusclub-bijeenkomsten meer, geen normale kerkdiensten meer, kortom mijn sociale leven is zoals bij veel anderen enorm beperkt. Gelukkig komt mijn dochter elke maand en kan ik nog wel boodschappen doen. Op 10 september zijn we weer als filmclub bij elkaar geweest. Een verademing! Ik breng dan ook menig uurtje achter de pc door om een kijkje buiten de deur te nemen. Ik hoop dan ook van harte, dat we weer een 'normale' maatschappij tegemoet mogen zien. We mogen als Christenen erop vertrouwen, dat Hij het beste met ons voorheeft.

Onder redactie van: Willy de Koning

Pastoraat/Monica Bosman, 23-09-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5146, Subitem: 177.

24-09-2020

DROOM OVER HET VOGELTJE

Zo'n 8 jaar geleden was er in de Ontmoetingskerk een dienst over dromen en toen heb ik mijn droom over het vogeltje verteld. Het is alweer lang geleden dat ik dit droomde, maar nu ik het verhaal terug lees, komen de bijbehorende emoties direct weer naar boven. Het was een hele bijzondere ervaring. Eentje om nooit meer te vergeten en gelukkig ook niet de enige.

In deze dienst ging het over dromen die we hebben. Dromen die uitkomen en dromen die we wellicht ons leven lang blijven koesteren. Er zijn ook voorspellende dromen en dromen die bevestigen dat je als het ware op de goede weg bent. Nu had ik zo'n kleine 20 jaar geleden de droom om bij de cantorij te mogen zingen. Als ik hen hoorde zingen had ik het verlangen om daar ook bij te horen. Op zondag 14 november 1993 trok ik de stoute schoenen aan. Ik belde eerst naar Irene Hoogstraten om haar te polsen en daarna meteen naar Ria van Mourik. Zij zei dat ik maandag, de volgende dag dus welkom was op de repetitie. Ik voelde mij erg blij en opgelucht dat ik de stap genomen had, temeer daar ik mij de laatste tijd nogal somber voelde. Ik ging dus 's avonds heel voldaan slapen en kreeg toen tegen de ochtend de volgende droom: Ik

stond met Toon in de keuken en ik keek naar de fruitschaal, waarop ook een paar eieren lagen. Plotseling zag ik één ei bewegen en het leek wel of de schaal van binnenuit kapot werd gemaakt. Ik pakte het ei daarop in mijn handen en ik zag tot mijn verbazing dat er een vogeltje in zat. Het was druk bezig om zich van de schaal te ontdoen en ik begon voorzichtig mee te helpen. Na een tijdje hield ik een kaal pasgeboren vogeltje in mijn handen en ik voelde mij er heel verantwoordelijk voor. Dit diertje moest hoe dan ook blijven leven. Ik zou aan burens, die een volière hadden gauw gaan vragen hoe ik dit vogeltje moest verzorgen.

Ondertussen koesterde ik het diertje in mijn handen en toen ik er na een tijdje weer naar wilde kijken en mijn handen opende, wist ik niet wat ik zag. Het vogeltje was in korte tijd uitgegroeid tot een schitterend wollig diertje en getooid in een indrukwekkend mooi jasje. Ik had nog nooit zo'n veelkleurige verenpracht gezien. En wat gaf het een warmte af in mijn handen. Daarna werd ik meteen wakker. Hoewel ik de droom inmiddels jaren geleden gehad of eigenlijk moet ik zeggen beleefd heb, maakt het mij nog altijd heel blij wanneer ik er aan terug denk. Het maakte mij destijds duidelijk dat de keuze voor de cantorij een hele goede keuze was en dat zou later ook blijken.

Janny Huntelerslag-van Geenen

Pastoraat/Monica Bosman, 24-09-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5164, Subitem: 177.

30-10-2020

GEMEENTELEDEN AAN HET WOORD

Samen slaan we nieuwe wegen in. Ook na het samengaan van onze kerken is het goed om elkaar beter te leren kennen. In dit nummer van Onderweg leggen we een aantal vragen voor aan twee leden van de Commissie Gebouwen, namelijk Ingrid Boonstra (voormalig PGGBU) en Rob Atsma (voormalig PGSG). Onlangs rondde de commissie haar taak af en bracht advies uit aan de kerkenraad. Al zijn de vragen hetzelfde, geen antwoord is gelijk!

Waar en wanneer groeide je op en in welk soort (kerkelijk) gezin? Hoe is nu je gezinssituatie?

ROB: Ik ben geboren in 1946 in Den Haag in een warm gezin met 5 kinderen. Mijn ouders waren actieve leden van de Hervormde kerk, waar mijn vader ook kerkvoogd was. Thuis was er altijd veel aanloop van vrienden. Sinds 1968 getrouwd met Anneke, twee dochters Miriam en Karin en vier kleinkinderen. INGRID: Mijn ouders kwamen vanuit het noorden, vader uit Friesland en mijn moeder uit Groningen, naar Geleen. Hier ben ik opgegroeid, in een gezellig, beschermd gezin. Mijn zus en ik zijn Nederlands Hervormd gedoopt. Vroeger gingen wij met regelmaat naar de kerk. Vanaf een bepaalde leeftijd, ik denk tussen 12-15 jaar, had ik geen interesse meer om te gaan. Ook ben ik nooit naar een kindernevendienst geweest. Mijn ouders waren wel actief in de kerk en vooral mijn vader ging regelmatig op zondag naar de kerk. Mijn moeder deed meer het pastorale werk (mensen bezoeken) en met kerst hielp ze altijd mee. Naarmate ik ouder werd intrigeerde het mij dat mijn vader zo betrokken was. Een intelligente man, doctor in de wis- en natuurkunde. Die tevreden is met iets ongrijpbaars, iets wat je moet geloven. Toen ik trouwde en in Geleen ging wonen, kwam mijn vader als ouderling van de kerk ons een officieel bezoekje brengen. Dit heeft veel indruk gemaakt, vooral zijn afsluiting; 'Natuurlijk hoop ik dat we jou/jullie eens in de kerk mogen begroeten'. Dit bezoek zal eind 1991 plaats hebben gevonden, in juli 1992 overleed mijn vader. Toen de Ontmoetingskerk officieel werd geopend, voelde het als een soort opening hiernaartoe te gaan. Mijn moeder is ook mee geweest. Helaas is zij een half jaar later, februari 1993 ook overleden.

Sinds die tijd werd en word ik regelmatig gevraagd om ergens aan mee te doen/te helpen. In het begin heb pastoraal werk gedaan later Kerknieuws, kerkbalans, kindernevendienst, College van Beheer. Mijn gezin bestaat uit man en twee kinderen, dames van 22 en 19 jaar oud. De oudste woont sinds september op zichzelf, de jongste is nog thuis.

Welke opleidingen volgde je en welk werk doe/deed je? ROB: Na mijn HBS-B in Wassenaar economie in Rotterdam. In 1972 de eerste baan bij Akzo in Delfzijl. Voor ons een uithoek van het land, waar we fijn hebben gewoond. In 1978 naar Hilversum en 5 jaar later een baan in Duitsland en verhuisd naar Sittard. In 1988 ben ik overgestapt naar DSM waar ik in 2007 met pensioen ging. Naast het normale werk drukke banen met veel reizen - heb ik altijd tijd vrijgemaakt voor vrijwilligerswerk en bestuurlijke functies buiten mijn normale werk. Dat verrijkt je leven en geeft balans. INGRID: Na de Mavo ging ik naar de laboratoriumschool (ZLS). Na het behalen van mijn diploma ging ik als chemisch analist werken. Een jaar later hoorde mijn vader via een collega dat ze ergens een dierenartsassistentente nodig hadden. Toen ging mijn hart open, in een dierenziekenhuis werken dat was veel uitdagender dan op een laboratorium. Ik volgde de opleiding en heb er vele jaren met plezier gewerkt. Om een lang verhaal kort te houden; ik heb nog een half jaar als tandartsassistentente gewerkt, enquêtrice bij het NIPO en op een consultatiebureau. Daarna ben ik ongeveer 15 jaar thuis

bij de kinderen gebleven. Wanneer je zolang van de arbeidsmarkt bent weggeweest moet je weer onderaan beginnen. In 2010 ben ik als huishoudelijke hulp begonnen en kreeg in 2012 de mogelijkheid om de opleiding van verzorgende C te volgen. Tot op heden ben ik nog steeds werkzaam in de thuiszorg.

Wat betekenen geloof en kerk voor je? Hebben zich daarin veranderingen voorgedaan? ROB: De kerk heeft altijd een duidelijke plaats gehad in mijn leven. Anneke en ik hebben elkaar leren kennen in het Wassenaarse jeugdwerk. Mijn vader was vele jaren kerkvoogd in de Dorpskerk in Wassenaar en ik heb die lijn voortgezet in Delfzijl, Hilversum en Sittard. De belangrijkste verandering is niet zo zeer hoe ik in het geloof sta, maar wel de voortschrijdende ontkerkelijking. Dat het samengaan in de gemeente Maas- en Beekdal nu een feit is juichen wij erg toe, de zorg is nu wel om iedereen erbij te houden. INGRID: Momenteel ben ik niet veel met het geloof bezig. Ik gun mij hier de tijd niet voor. Om toch verbonden te blijven, heb ik wel kerkelijke activiteiten. Zoals college van kerkrentmeesters, Kerknieuws en tot voor kort de gebouwen commissie/werkgroep.

De Werkgroep Gebouwen heeft een moeilijke taak. Vind je het lastig om daarmee om te gaan? ROB: Jazeker, we zeggen wel makkelijk, een gebouw is maar van steen. Maar daar zijn wel veel emoties van gemeenteleden mee verbonden. We hebben daar als werkgroep ook best mee geworsteld. Het zou makkelijker geweest zijn als er kijkend naar de beide gebouwen (puur als gebouw) een voor de hand liggende keuze naar boven was gekomen. Maar dat was niet zo en dan moet je verder kijken dan het gebouw alleen. Ook de leden van de werkgroep namen natuurlijk hun achtergrond en voorkeuren mee. We hebben de tijd genomen om er goed over te praten en vooral ook naar elkaar te luisteren. Dat helpt, maar makkelijk was het niet. Maar we zijn er uitgekomen. INGRID: Het was een uitdaging om hieraan mee te doen, we hebben alles zeer uitgebreid besproken en onderzocht. Ik vind het niet moeilijk of lastig, het leven bestaat nu eenmaal uit keuzes maken. Wat zijn je passies/hobby's? ROB: Anneke en ik genieten enorm van de kinderen en kleinkinderen. Verder houd ik van klussen, zingen, golfen en we zijn ook graag en vaak in ons vakantiehuis in Friesland. INGRID: Ik houd veel van dieren en de natuur. Ik heb oog voor detail, zie het kleine rupsje op een blad of een prachtig spinnenweb, Ik heb twee poezen en ga vaak naar de Gaia Zoo in Kerkrade. Ik maak graag foto's en soms filmpjes; de filmpjes deel ik vooral met mijn dochters. Voor lichamelijke rust kijk ik graag tv zoals series en films op Netflix. Hebben de coronamaatregelen veel invloed op je leven? ROB: In ons huiselijke leven valt dat wel mee. Als voorzitter van de cantorij kijk ik heel erg uit naar de 'oude' kerkdienst waarin uit volle borst gezongen wordt. Online de kerkdienst volgen is beter dan niets en soms ook gewoon handig. Maar als het weer kan, zie ik graag weer een volle kerk waar we na de dienst elkaar kunnen ontmoeten bij een kopje koffie. INGRID: Sinds de Corona ben ik nooit meer alleen thuis, dat vind ik heel moeilijk. Tijdens mijn werk is het dragen van een mondkapje verplicht. Nu we dit in openbare ruimtes (boodschappen) moeten doen, lijkt het net of ik 24/7 aan het werk ben. De angst om besmet te worden was in het begin groot, nu niet meer. In mijn werk vind ik het moeilijk om te zien dat veel ouderen door deze situatie vereenzamen. Welke vraag is niet gesteld en zou je toch graag beantwoorden? Doe dat dan bij deze. ROB: Geen aanvulling, alles is gezegd. INGRID: Ik vind het leuk om met Rob in het dubbelinterview te zitten. Door de Commissie Gebouwen heb ik meerdere mensen uit Sittard leren kennen. Rob heeft als voorzitter ons goed bij de les gehouden.

Onder redactie van Willy de Koning

Vervolg op volgende pagina >>

Vervolg van: GEMEENTELEDEN AAN HET WOORD

Pastoraat/Monica Bosman, 30-10-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5241, Subitem: 177.

31-10-2020

LIEVE JEZUS,

Vandaag, nu ik mij voorneem jou te schrijven vurig hoop dat jij mijn brief hier leest; wil ik je zeggen dat jouw komst op aarde voor mij het allermooiste is geweest.

Het is zo ongelooflijk lang geleden dat jij hier was en als een kwetsbaar kind door koningen en herders werd aanbeden; jij door ieder schepsel werd bemind.

Maar later toen men jou écht leerde kennen; jij vrijmoedig over Vader sprak; toen leek het of men liever weg wou rennen; angstig het contact met jou verbrak.

Doch jij hield vol; getuigend van een Liefdedie al ons denken ver te boven ging, want hoe men jou ook minachtte en greefde; jij kende geen haat of verbittering.

En nu in deze dagen het verlangen bij jou te horen telkens wordt gevoeld; vraag ik je: laat ons vrij en onbevangende juiste weg inslaan, jou tegemoet.

Janny Huntelerslag-van Geenen

Pastoraat/Monica Bosman, 31-10-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5254, Subitem: 177.

31-10-2020

KERSTVIERING/ ADVENTSDIENST VOOR ONZE 75-PLUSSERS

We hadden al een datum gepland in december: de pastorale- en diaconale raad samen. We keken er al naar uit, want de kerstviering / adventsdienst is altijd een fijne bijeenkomst. In de Adventstijd bij elkaar komen om ons op feestelijke wijze op het komende Kerstfeest voor te bereiden. En om elkaar te ontmoeten, gezellig samen wat eten en drinken en bijpraten.

Maar het ziet er onder de huidige omstandigheden niet heel goed uit: het lijkt er niet op dat we met zoveel mensen bij elkaar kunnen komen. Een teleurstelling zal dat voor veel mensen zijn. Maar we kunnen niet anders: ieders gezondheid vraagt nu grote voorzichtigheid. En mocht het uiteindelijk nog veranderen, dan krijgt u alsnog een uitnodiging van ons! Intussen vergeten we u niet: er komt in elk geval een aardige attentie naar u toe.

Namens de pastorale raad en diaconie, Bertha Verkerk en Joke van der Steen

Pastoraat/Monica Bosman, 31-10-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5260, Subitem: 177.

01-11-2020

GEMEENTEBERICHTEN

OVERLEDEN In augustus overleed: Dhr. W. van Elk, op de leeftijd van 78 jaar

In september overleden: Mevr. G.J. van Oort - de Waal, de leeftijd van 90 jaar
Mevr. F.E. Hofmans □
Poelstra, op de leeftijd van 81 jaar
Mevr. J.H. van der Werf □
oderus, op de leeftijd van 85 jaar

In oktober overleden: Mevr. J.M. Stork □
Bekker, op de leeftijd van 85 jaar
Mevr. C.J. Pleijte □
Geluk, op de leeftijd van 100 jaar
Mevr. A. Jacobs, op de leeftijd van 86 jaar

Pastoraat/Monica Bosman, 01-11-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5267, Subitem: 177.

05-11-2020

CONTACT MET ELKAAR

Nu we weer â–ƒok in de kerk - volop te maken hebben met beperkingen in verband met het Corona-virus, willen we, evenals in het voorjaar, wat vaker een Nieuwsbrief sturen. We ervaren afstand en opnieuw ondervinden we hindernissen.

Dingen die we graag willen doen, kunnen voorlopig niet. Haast alle kerkelijke activiteiten moesten weer opgeschort worden, zeker tot in december. Wat wel kan, is elke zondagmorgen met elkaar verbonden zijn via kerkTV. Tot nu zijn de uitzendingen vanuit de Johanneskerk, maar vanaf 15 november zijn die ook mogelijk vanuit de Ontmoetingskerk. Dan zal ook daar een camera geïnstalleerd zijn. Ook de ontmoetingskerk kan gevonden worden via de link <https://kerkdienstgemist.nl/> . Zoek op **G**eleen en de ontmoetingskerk verschijnt. Wilt u graag naar de kerk komen op zondagmorgen, dat kan, maar u moet zich van tevoren wel aanmelden en op dit moment mogen 30 mensen de kerkdienst bijwonen. Opgeven liefst via de website <https://www.pgmbd.nl/aanmelden> . Maar u kunt ook bellen - via telefoonnummer: 06 10515291 (Wim Hendriks) of 046 4584618 (Joke van der Steen).

Al meerdere weken is het dringende advies om persoonlijke ontmoetingen zoveel mogelijk uit de weg te gaan vanwege het virus. Via de telefoon, email, whatsapp en een kaartje kunnen we ook van ons laten horen.

Zelf leg ik wel huisbezoeken af maar met de nodige terughoudendheid. Mocht u het op prijsstellen dat ik u bezoek of dat u van iemand anders graag eens bezoekje zou willen ontvangen, laat het me gerust weten. Graag wens ik u veel sterke en geduld en Gods nabijheid in deze dagen. Met hartelijke groeten
Pier Prins

Pastoraat/Monica Bosman, 05-11-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5278, Subitem: 177.

26-11-2020

PASTORAAT

Vanwege de privacywetgeving moeten we ook in de kerk zeer zorgvuldig en terughoudend omgaan met persoonlijke gegevens. Het is goed dat je je veilig en beschermd weet, ook en juist in de kerk. Daarom worden er ook geen persoonlijke gegevens in het kerkblad opgenomen.

Nadeel van de privacywetgeving is, dat we dan vaak niet op hoogte zijn van elkaars wel en wee en dat we daardoor een stuk meeleven met elkaar moeten missen. Wat wel kan is als u zelf te kennen geeft, dus met uw eigen toestemming, dat uw naam genoemd wordt in 'Onderweg'. Mocht u bijvoorbeeld bij een ziekenhuisopname of ontslag uit het ziekenhuis, een verhuizing of anderszins graag uw naam vermeld hebben, laat het ons weten. U kunt dat doorgeven aan ds. Prins of aan de redactie van 'Onderweg'. En uiteraard kan ik de vraag m.b.t. het vermelden in 'Onderweg' ook zelf stellen. Een naam die ik hier alvast en met zijn toestemming wel mag noemen is die van Leen Plessius. Hij verblijft al geruime tijd op de revalidatieafdeling van het Zuyderlandziekenhuis in Sittard-Geleen. Bij deze wensen we hem, zijn vrouw en zijn familie veel sterkte en Gods kracht toe.

Pier Prins

Pastoraat/Monica Bosman, 26-11-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5315, Subitem: 177.

28-11-2020

GEMEENTELEDEN AAN HET WOORD

Samen slaan we nieuwe wegen in. Ook na het samengaan van onze kerken is het goed om elkaar beter te leren kennen. In dit nummer van Onderweg leggen we een aantal vragen voor aan Betty Dijkstra (voormalig PGGBU) en Rob van der Steen (voormalig PGSG). Al zijn de vragen hetzelfde, geen antwoord is gelijk!

Waar en wanneer groeide je op en in welk soort (kerkelijk) gezin? Hoe is nu je gezinssituatie?

BETTY: Mijn vader kwam uit Oosthem in Friesland en mijn moeder uit Broek op Langedijk in Noord-Holland. Zij zijn in 1943 getrouwd en gingen wonen in Amersfoort. Mijn vader had een bedrijf, een kwekerij met tuinaanleg en onderhoud. Later kwam daar ook de bloemenzaak bij. Er werden 7 kinderen geboren, 4 meisjes en 3 jongens, ik was nr. 2. Het was een levendig druk middenstandsgezin waar heel hard gewerkt werd om de eindjes aan elkaar te knopen maar waar ook veel kon. Mijn ouders waren gereformeerd, ze waren erg betrokken, maar niet direct actief omdat ze het al zo druk hadden. We gingen 2 x per zondag naar de kerk. Later veranderde dat in 1x...Op latere leeftijd deden mijn ouders wel bezoekwerk. Ik ging naar de jeugdclub en catechisatie en in de Grachtkerk heb ik belijdenis gedaan. Mijn oom en tante Kielen woonden met hun 7 zonen in Geleen waar ik vaker ging logeren. Daar ontmoette ik Han Dijkstra. In 1968 trouwden we en gingen in Munstergeleen wonen. Ik werd lid van de NCVB wat nu Passage heet en we kerkten in de Bethelkerk waar Han zijn vader koster was. We kregen 3 dochters, Anne, Hèlen en Mariëlle. Een mooie tijd! s Zomers gingen we naar Friesland waar we een caravan en een zeilboot hadden. De dochters groeiden op en gingen studeren en trouwden. Hèlen en Mariëlle wonen met hun gezin in de stad Groningen en de oudste dochter Anne woont met haar gezin in Zwartebroek bij Hoevelaken. Februari 2012 overleed onze kleindochter Lieve, 4 jaar en 8 maanden oud en kreeg Han een hartinfarct. Een zware periode....Han kreeg heel veel gezondheidsproblemen. Samen met onze kinderen hebben we er ons doorheen geslagen. We hebben er 5 extra jaren erbij gekregen waar we heel blij mee waren. Februari 2017 is hij overleden. Veel

verdriet hebben we rondom het overlijden van Erik de man van Anne, dat was op 11 nov. 2018. Zij blijft achter met 3 kinderen. Zo is mijn gezinssituatie nu, alleen, maar niet eenzaam, vol zorg en meelevend met kinderen en 7

kleinkinderen, van wie 6 in leven. Bij alle blijde en droevige gebeurtenissen ondervond ik veel liefde en belangstelling vanuit de kerkelijke gemeenschap en uit de Passagekring; dat voelt goed en daar ben ik dankbaar voor. ROB: Ik ben geboren in 1951 in Rotterdam. Mijn vader was beroepsmarinier, dus mijn jeugd heeft op verschillende plekken plaatsgevonden. Rotterdam, Curaçao, Hilversum, Zeist en Doorn. Mijn ouders waren lid van de Hervormde Kerk. Ruim voor mijn geboorte waren ze enigszins actief te noemen, maar later was daar niets meer van over. Wat betreft mijzelf, ik zat wel op een Christelijke school en ging op zondag regelmatig naar de Zondagschool. Sinds 1972 ben ik getrouwd met Joke en wij hebben 3 kinderen, Mirjam, Denise en Cristian en 8 kleinkinderen en sinds kort zelfs een achterkleinkind.

Welke opleidingen volgde je en welk werk doe/deed je? BETTY: Na de lagere school heb ik 2 jaar MULO gedaan en ging toen bij mijn vader in de bloemenzaak werken. Ik haalde mijn rijbewijs, ging in Velp met veel plezier naar de vakschool

voor bloemsierkunst en volgde avondcursussen. Ik heb in Geleen en Sittard ook nog wel in bloemenzaken gewerkt. Verder deed en doe ik naast het werk voor de kerk vrijwilligerswerk zoals in de Wereldwinkel in Geleen, bij het IVN en sinds kort bij het Pater Karel-winkeltje in Munstergeleen. ROB: Door de vele verhuizingen in mijn jeugd heb ik op 8 verschillende scholen les gehad. Met name door mijn verblijf op wel 5 verschillende lagere scholen heb ik veel gemist en regelmatig problemen gehad met de verschillende methodes van lesgeven. Na 4 jaar HBS ben ik gestopt met school en ben ik gaan werken. In diverse bedrijven, o.a. Akzo, werkte ik in heel verschillende functies: als verkoopmedewerker binnen- en buitendienst, boekhouder, chef productie, specialist internationaal betalingsverkeer. Na een aantal jaren kwam ik terug bij Akzo als manager Customer Service. Door de verkoop van de Business Group van AKZO aan DSM ben ik in Sittard terecht gekomen. Eerst in dezelfde functie. Later heb ik mij verdiept in de software van SAP en heb ik in vele projecten gewerkt om SAP binnen DSM uit te rollen. Eerst als inrichter van het systeem later als opleider en 'trouble shooter' waarvoor ik veel gereisd heb. In de laatste jaren heb ik les gegeven in didactische vaardigheden en Interculturele communicatie. Wat betekent het Kerstverhaal voor jou? BETTY: Vroeger in het Visser-gezin vierden we traditioneel Kerstfeest. Met de verhalen, liederen zingen kaarsen branden een kerstboom met echte kaarsjes (emmer water ernaast). Naar de zondagschool kerstviering met een sinaasappel en een boekje van W.G. van der Hulst. Nu beleef ik het anders, ik geniet van muziek en zang. Vier de geboorte van Jezus met Kerst, in de kerkdienst en tv-programma s. Feest van Hoop en Licht, een nieuw begin. In ons gezin is dat voor elk kind ook weer anders. We zoeken warmte bij elkaar in de donkere dagen als gezin, familie en met vrienden/vriendinnen. In deze corona tijd zal het denk ik wel anders zijn maar dat zien we wel....maar afwachten....ROB: Het Kerstverhaal geeft mij veel goede herinneringen. Gedurende mijn jongste jaren was kerst een periode van warmte en geluk. Ik was de jongste in een gezin van vier kinderen en mijn oudste zus (12 jaar ouder) kon mooie kerstverhalen vertellen. Later op school ging ik ook heel erg op in de verhalen, die verteld werden door de leerkrachten. Binnen ons gezin (na ons trouwen) had de kerk ook een grote rol in mijn beleving van Kerst. Met onze kinderen en later kleinkinderen deelnemen aan de kerstspellen was elk jaar een feest op zich.

Doe/deed je vrijwilligerswerk voor de kerk. Waarom wel/niet en zo ja welk werk... BETTY: Heel veel jaren zorgde ik voor een bloemstuk in de Bethelkerk dat na de dienst bij iemand thuis werd bezorgd. Jarenlang heb ik in de diaconie meegewerkt, ik doe bezoekwerk in wijk 3 en ben contactpersoon naar de pastorale raad. Ik houd van contact met mensen en als iedereen zijn/haar steentje bijdraagt zijn/haar verantwoordelijkheid neemt komt het goed....het kerk zijn is iets van ons allen...dat dus...ROB: Al In onze verkeringstijd waren Joke en ik betrokken bij het jeugdwerk in de kerk. Vervolgens heb ik 2 jaar catechese gegeven. Daarna werd ik jeugdouderling en in een volgende woonplaats was ik penningmeester. In Sittard ben ik 4 jaar diaken geweest en nu doe ik sinds 6 jaar de ledenadministratie. Waarom ik vrijwilligerswerk doe voor de Kerk? Naar mijn mening is het logisch, als je lid bent van een kerk, club, organisatie, dat je dan ook actief moet zijn.

Wat zijn je passies/hobby's? BETTY: Fietsen, liefst in de natuur alleen of met een vriendin. IVN-werken met kinderen in de Heemtuin van Munstergeleen. In onze tuin werken en zorgen dat ik blij word van het resultaat. Zo ook in huis, het huis moet mij omarmen, gezellig zijn...Boeken lezen, muziek luisteren en handwerken. Met vriendinnen eropuit gaan, voor elkaar koken en gezellig samen tafelen. Mijn kinderen zijn heel blij dat ik het zo organiseer, zij hoeven zich geen zorgen te maken dat ik zit te verpieteren....Ik verveel me nooit. ROB: Mijn passie is mijn hele leven al wielrennen, vanaf mijn 12de heb ik een race fiets. Op mijn 15de ging ik al op de fiets met vakantie naar Frankrijk. Tot mijn 62ste heb ik volop aan grote evenementen meegedaan, daarna gooide mijn gezondheid roet in het eten en ben een 'tandje' lager gaan fietsen. Ook organisatorisch heb ik met plezier diverse verenigingen opgericht in de toenmalige woonplaatsen en bij DSM op de afdelingen waar ik

gewerkt heb. Een andere hobby is de 'Blues' Deze muziek (en verwante muziek als Cajun, Zydeco en Americana) volg ik ook al vanaf mijn 12de jaar. Ik ben diverse keren naar de zuidelijke staten van de USA geweest om de artiesten van deze tijd te bezoeken. De derde hobby is omgaan met mensen, met name met mensen van andere culturen. Ik heb een fantastische tijd bij DSM, AKZO en Vluchtelingenwerk gehad waarbij ik in praktisch alle functies de landsgrenzen heb mogen overschrijden.

Hebben de corona maatregelen veel invloed op je leven? BETTY: Dat heeft zeker invloed. Het spontane is weg en veel fijne dingen vallen weg.

Als ik denk aan de toekomst van onze kinderen en kleinkinderen...ik mis dat ik het niet meer met Han kan delen, dan leg ik het in mijn gebed bij de Alwetende neer en probeer het maar los te laten.

Elke tijd heeft zijn eigen zorgen....Ik probeer per dag te leven en er ook van te genieten!ROB:

Ja, dat heeft veel invloed, met name op het contact met familie, vrienden en kennissen. Je kleinkinderen geen knuffel meer kunnen geven, geen spontane bezoeken afleggen. Niet meer na een fietstochtje of wandeling ergens een kopje koffie drinken. Maar wij mogen ons gelukkig prijzen dat we samen zijn, een ruim huis hebben, een mooie ruime tuin hebben (zodat we de kinderen en kleinkinderen deze zomer een paar keer hebben kunnen ontvangen), in een mooie omgeving wonen enzovoort. En wat ook belangrijk is dat we bij een kerkgenootschap horen dat niet alleen religieus, maar ook maatschappelijk en sociaal actief is.

Welke vraag is niet gesteld en zou je toch graag beantwoorden? BETTY: Dat het samengaan van de Ontmoetingskerk en de Johanneskerk nu een feit is. Heel fijn dat de kerkdiensten thuis te volgen zijn in deze coronatijd. Ik ben blij dat ik van deze gemeente deel mag uitmaken. Daarnaast wens ik u allen toe dat u gezond mag blijven en dat we elkaar binnen niet al te lange tijd weer mogen ontmoeten in de kerk of waar dan ook, met een hartelijke groet, Betty.ROB: Ik denk dat ik al meer dan genoeg gezegd heb en heb verder niets meer toe te voegen.

Onder redactie van Willy de Koning

Vervolg op volgende pagina >>

Pastoraat/Monica Bosman, 28-11-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5333, Subitem: 177.